

Глава VI.

Двамата маршали; съсредоточението къмъ Разградъ; новинитѣ отъ Плевенъ; настѣпленieto; соперничества; възвръщане въ Шуменъ.

Мехмедъ-Али не бѣше назначенъ отведнажъ самъ за главнокомандующъ: като смѣниха Абдулъ-Керима, въ Разградъ оставиха Ахмедъ-Еюба, и този tête-à-tête трѣбваше да се продължава до свършването дѣйствията на р. Ломъ. За да се разбере по-ясно това, което ще слѣдва по-нататкъ, азъ считамъ за необходимо да нарисувамъ накратко портретитѣ на двамата маршали.

Ние вече видѣхме маршала Ахмедъ-Еюбъ-паша въ Шуменъ заедно съ сердаря, както и въ неговото командуване операционната армия, насочена къмъ Янтра, но не го прѣставихме както трѣбва прѣдчитателя.

Внѣшния видъ на Ахмедъ-Еюбъ-паша, прѣставляваше една особенностъ, която е невъзможно да се прѣмине мълчишкомъ: той приличаше — погледнатъ отпѣдъ — съвършено на тигръ!

Ние никога не го видяхме да се засмѣе, освѣнъ тогава, когато той биваше особено разположенъ духомъ, и при това въ най-опаснитѣ мѣста на боя! При все това, той не бѣше свирѣпъ човѣкъ, напротивъ: образованъ, мекъ, доста интелигентенъ — той се чувствуваше щастливъ само когато е на война.